

Udskriftsdato: onsdag den 10. juni 2026

KEN nr 10125 af 12/12/2024 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2024-06802

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2024-06802

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2024-06802

LIXEN får ikke kritik for artikel om mediers behandling af anklageskrifter

I en artikel bragt i marts 2024 omtalte LIXEN et medies offentliggørelse af gerningsbeskrivelser i anonymiseret form fra et anklageskrift i en offentligt omtalt straffesag. I artiklen havde en professor i jura udtalt sig om reglerne ved offentliggørelser af anklageskrifter. Den ansvarshavende chefredaktør for det omtalte medie klagede til Pressenævnet blandt andet over, at artiklen indeholdt ukorrekte oplysninger, og at LIXEN ikke havde udvist kildekritik. Nævnet fandt ikke grundlag for at udtale kritik. Nævnet lagde blandt andet vægt på, at formuleringerne havde dækning i de faktiske forhold, at det fremgik af artiklen, hvem der udtalte sig, og at udtalelserne fra professoren fremstod som hans faglige vurderinger og erfaringer på området.

[Klager] har klaget til Pressenævnet over artiklen *”Efter sigtelsen af [Klager] – Sådan skal et medie behandle anklageskrifter af følsom karakter”*, som blev bragt af LIXEN den 7. marts 2024 på lixen.dk, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

[Klager] har klaget over, at artiklen indeholder ukorrekte oplysninger, som han ikke blev forelagt, og at LIXEN ikke har udvist kildekritik.

1 Sagsfremstilling

Den påklagede artikel

LIXEN bragte den 7. marts 2024 artiklen *”Efter sigtelsen af [Klager] – Sådan skal et medie behandle anklageskrifter af følsom karakter”* på lixen.dk. Artiklen har følgende underrubrik:

”[Klager] blev i januar 2024 sigtet for at offentliggøre anklageskriftet i [Bynavn A]-sagen på netmediet [Mediet]. Professor ved juridisk institut, [Professoren], forklarer den bagvedliggende lovgivning.”

Af artiklen fremgår følgende:

»Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den, som uberettiget videregiver meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold eller i øvrigt billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed«.

Dette er et uddrag af Straffelovens §264 d, som [Klager] d. 17. januar blev sigtet for. Sigtelsen tog udgangspunkt i offentliggørelsen af en anonymiseret version af anklageskriftet mod den omtalte 32-årige mand fra [Bynavn A]. Anklageskriftet rummede dybdegående detaljer om forbrydelser begået mod tre unge ofre, heriblandt sagerne fra [Bynavn A] og [Bynavn B]. Blandt andet indeholdt anklageskriftet beskrivelser af bortførelser, voldtægt og drab. Det var på netmediet [Mediet], hvor [Klager] er ansvarshavende redaktør, at anklageskriftet blev bragt. På [Mediet]’s officielle Facebook-profil kan opslaget med et link, der nu ikke længere virker, stadig findes: »Læs anklageskriftet mod [Bynavn A]manden! ...« .

Offentliggørelsen vurderes at udløse særligt skærpende omstændigheder ifølge Straffelovens §264 d, stk. 2., hvorfor strafferammen i sigtelsen kan være op til tre års fængsel.

Sigtelsen bekræfter [Klager] selv for blandt andre Ekstra Bladet.

I dagene forinden og efter frigivelsen af anklageskriftet d. 15. januar bad blandt andre justitsministeren, Peter Hummelgaard, medierne om at træde varsomt i deres videregivelse af detaljer. Opfordringen blev bragt af TV 2. Alligevel opstod der angiveligt forvirring, da [Klager] blev sigtet for lovovertrædelse. Til Ekstra Bladet udtalte han: »Der er offentlighed i retsplejen, og jeg har ikke været bekendt med, at anklageskrifter ikke måtte offentliggøres, bortset fra hvis der er navneforbud. Der var i artiklen ikke navn på den tiltalte og heller ikke navne på andre«.

For at klarlægge de præcise regler for journalisters håndtering af anklageskrifter af denne karakter, har LIXENsKrimisektion allieret sig med [Professoren], der er professor og dr.jur. ved Juridisk Institut på [Universitetet]. For [Professoren] står det klart, hvilke steder [Klager]s beregning har slået fejl. Generelt om aktindsigter forklarer [Professoren]:

»Ideen er, at journalister skal kunne vide, hvad der foregår ved en domstol og skrive korrekt om det. I retsplejelovens §41 f, stk. 6, står der blandt andet, at anklageskriftet kun må bruges til støtte for journalistisk og redaktionelt arbejde«.

Herefter uddyber han: »Eller sagt på en anden måde: Offentlighed i retsplejen er udgangspunktet. Der er visse undtagelser, hvilket [Klager] må vide, da han tidligere har mødt som advokat i retten«. [Professoren] henviser til [Klager]s tidligere professionelle virke som advokat. »Alle kan søge indsigt i domme, når de er afsagt, men først efter en anonymisering. Alle kan ikke få indsigt i anklageskriftet«, uddyber han.

[Professoren] fremhæver et andet helt essentielt fokuspunkt i mediers håndtering af aktindsigter af denne karakter. »Mit bud er, at anklageskriftet blandt andet indeholder nærgående beskrivelser af seksuelle overgreb«, forklarer han og refererer: »Straffelovens §264 d: Strafbar videregivelse af meddelelser om andres private forhold. Seksuelle overgreb er private forhold. Man må gerne videregive den oplysning, at eksempelvis voldtægt er blandt sigtelserne, men ikke i detaljer«.

Netop denne pointe kan ifølge [Professoren] være med til at begrunde de skærpende omstændigheder i sigtelsen: »§ 264d, stk. 2 blev netop indført for hårdere at kunne straffe for videregivelse af nøgenbilleder, fake porn og, som her, skriftlig udpensling af seksuelle overgreb«.

Ifølge [Professoren] er der altså tale om en række åbenlyse lovovertrædelser, når [Klager] vælger at offentliggøre anklageskriftet. Spørgsmålet er, om han juridisk kan beskyttes af andre retslige forhold.

»Jeg mener, at offentligheden i en meget omtalt straffesag har ret til at få at vide, hvad gerningsmanden er tiltalt for«. Sådan udtalte [Klager] sig i en artikel fra DR og argumenterede således for, at publiceringen af anklageskriftet tjente offentlighedens interesse.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10 tildeler desuden den enkelte borger retten til ytringsfrihed. Dette rokker dog ikke på [Professoren]s vurdering: »Som bekendt er der undtagelser i artikel 10, stk. 2. Og der er også artikel 8 om privatlivets fred. Min vurdering er helt klart, at netop videregivelse af mere eller mindre udpenslede detaljer om seksuelle overgreb ikke bør videregives, og at sanktionering af en sådan videregivelse ikke er en krænkelse af artikel 10«.

Hvad sagens juridiske udfald bliver, er endnu uvist.

Mere sikkert fremstår dog, at spor af fortrydelse ikke umiddelbart er at finde på [Mediet]s platform. I en artikel, skrevet af [Klager], langes der ud efter en Ekstra Bladet-journalist, der angiveligt skulle have

anklaget [Mediet] for at være et »pseudo-medie«. [Klager] svarer igen i sin artikel: »Det er vel snarere sådan, at Ekstra Bladet er et pseudomedie, fordi bladet lægger sig fladt ned og adlyder, når politiet og justitsministeren siger, at bladet ikke bør offentliggøre detaljer fra de seneste 10 års mest omtalte straffesag? [Mediet] – tør, når Ekstra Bladet tier! «»

Til artiklen er indsat et skærbillede af et Facebook-opslag bragt den 16. januar 2024 på Facebook-siden "[Mediet]", som er behæftet med et link til artiklen "Læs anklageskriftet mod [Bynavn A]manden!...." på [Mediets hjemmeside]. Af Facebook-opslaget fremgår følgende tekst:

"Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi har den 8. januar 2024 sendt anklageskrift mod [Bynavn A]manden til Retten i Næstved. Før du læser anklageskriftet, så læs her! [Mediet] er en elektronisk avis, som gratis stiller sit indhold til rådighed for læseren. Det kan vi imidlertid ikke fortsætte med uden indkomst. Derfor er vi afhængig af, at vi får betalende abonnenter. Der er 2 muligheder...."

[Klager]s klage er modtaget i Pressenævnet den 17. maj 2024.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

Korrekt information, kildekritik og forelæggelse

- Offentliggørelse af anklageskrift

[Klager] har anført, at det er ukorrekt, at han har offentliggjort anklageskriftet på [Mediet].

I den forbindelse har [Klager] henvist til, at han og [Mediet] har skrevet en artikel, hvor de citerede de 10 gerningsbeskrivelser i anklageskriftet i anonymiseret form.

Da LIXENs artikels tekst er falske oplysninger, som er skadelige, krænkende og kan virke agtelsesferrin-gende for [Klager], burde han have været forelagt dette.

- Særligt skærpende omstændigheder

[Klager] har anført, at det er uklart, hvem der vurderer, at offentliggørelsen kan udløse særligt skærpende omstændigheder ifølge straffelovens § 264 d, stk. 2, og at han burde have været forelagt oplysningen, da det er en påstand, som er skadelig, krænkende og kan virke agtelsesferrin-gende for ham.

- "Beregning har slået fejl"

[Klager] har anført, at [Professoren]s påstand om, at det står klart, hvilke steder [Klager]s beregning har slået fejl, er farvet af personlig interesse eller skadevoldende hensigt, og at han burde have været forelagt påstanden.

Dette især taget i betragtning, at [Professoren] har en mangeårig vane med at udtale til pressen, at han vurderer, at [Klager] har begået strafbare lovovertrædelser.

Efterfølgende har politiet og domstolene vist, at [Professoren] stort set altid tager fejl. LIXEN burde derfor med [Professoren]s historik med hysterisk had mod [Klager], hans land og alt, der er godt i verden, have stillet sig særligt kritisk til hans latterligt ringe juridiske vurdering.

- Virke som advokat

[Klager] har anført, at det er en særdeles grov og falsk beskyldning, at han ikke længere er advokat, at LIXEN ikke har udvist kildekritik, og at han burde have været forelagt påstanden.

I den forbindelse har [Klager] henvist til, at han har været advokat med møderet for landsret siden maj 2014. Det er han stadig, og i hele den periode har han været advokat med fulde rettigheder uden nogen form for begrænsninger eller indskrænkninger i muligheden for at udføre sit hverv. Dette kunne LIXEN have konstateret ved at besøge [Klager]s advokatkontors hjemmeside [Hjemmesiden] eller ved at besøge Advokatsamfundets oversigt Advokatnøglen. Der er tale om en forsætlig udbredelse af falske oplysninger med forsæt til at skade [Klager]s virke som advokat ergo hans levebrød. Det kan stort set ikke blive grovere.

[Klager] har bemærket, at det har været omtalt i pressen i 2024, at han blandt andet repræsenterer tre personer, der er sigtet for overtrædelse af koranloven, ligesom det også har været omtalt, at han repræsenterer en sønderjysk kvinde i en voldssag. [Klager] har henvist til artiklen ”Nu sigter politiet de første efter ny koranlov: Svensk provokunstner hevet til afhøring” bragt af B. T. den 10. januar 2024 på bt.dk og artiklen ”[Klager] er hyret som forsvarer i voldssag: Stærkmanden [Personen]s enke tiltalt” bragt af JydskeVestkysten den 2. april 2024 på jv.dk.

2.2 LIXENs synspunkter

Korrekt information, kildekritik og forelæggelse

- Offentliggørelse af anklageskrift

LIXEN har anført, at LIXEN udelukkende har benyttet sig af [Mediet]s egne ord. Som det ses på billedet i artiklen, skriver [Mediet] på deres Facebook-profil: ”Læs anklageskriftet mod [Bynavn A]manden! ...”. At [Mediet] vælger at skrive ”anklageskriftet” i bestemt form signalerer, at det er det, man kan læse. Hvis det ikke var anklageskriftet, man kunne læse, har [Mediet] selv medvirket til at sprede misinformation.

Da LIXEN har brugt de selvsamme ord som [Mediet], er det LIXENS opfattelse, at der ikke burde have været forelæggelse.

- Særligt skærpende omstændigheder

LIXEN har anført, at formuleringen ikke kan siges at være misinformerende. LIXEN har blot opremset sigtelsen og dens alvor, der selvsagt hviler på en vurdering fra politiet. Politiet har rejst sigtelsen. Alene det, at ordet ”sigtelse” fremgår i sætningen, bør understøtte denne pointe. LIXEN kunne med fordel have taget informationen med, hvilket LIXEN tager med sig på den videre journalistiske færd.

Det er LIXENs vurdering, at [Klager] har udtalt sig tilstrækkeligt til medierne om sit medies, [Mediet], offentliggørelse af anklageskriftet i [Bynavn A]sagen før den påklagede artikel, hvorfor forelæggelse ikke

har været nødvendigt i dette tilfælde. Havde [Klager] ikke udtalt sig til pressen før, havde situationen naturligvis været en anden. [Klager] har således selv udtalt sig offentligt om sigtelsen, og hans stillingtagen til sigtelsen er gengivet i artiklen.

- "Beregning har slået fejl"

LIXEN har anført, at [Professoren] har den rette faglige baggrund til at udtale sig i denne sag. Han udtaler sig desuden udelukkende sagligt med sine juridiske vurderinger. Havde der været citater, der forholder sig kritisk til [Klager]s person, var sagen en anden.

LIXEN foretager altid en kritisk vurdering af de kilder, som LIXEN bruger. Det er korrekt, at [Professoren] tidligere har medvirket i artikler vedrørende [Klager] og vurderet specifikke lovgivningsområder, men også her har han medvirket som ekspertkilde. Som person med faglig ekspertise på et bestemt område er det klart, at han vil blive benyttet som kilde flere gange.

I forhold til forelæggelse på dette punkt har LIXEN ikke set grund til, at det skulle finde sted. Der er i forvejen et citat fra [Klager], hvor han udtrykker, at han faktisk ikke vidste, at offentlighed i retsplejen ikke bare er udgangspunktet. Han er altså kommet til orde. Samtidig menes der med formuleringen, at [Professoren] skal forklare, hvorfor der både i dette tilfælde og på et generelt plan ikke altid er offentlighed i retsplejen. Det er altså en sætning, der henviser til lovgivningen bag sigtelsen, hvorfor det ikke vil give mening at forelægge dette for [Klager]. Fokus er på det saglige.

- Virke som advokat

LIXEN har bemærket, at ingen potentiel misinformation spredes forsætligt på mediet. LIXEN er et blad for journaliststuderende, og selv om LIXEN stræber efter at skrive presseetisk god journalistik, kan der ske fejl, når man er i en læringsproces. Skulle Pressenævnet finde [Klager]s klage berettiget, tager LIXEN det naturligvis til sig.

LIXEN har opfattet det således, at [Klager] henviser til brugen af ordet "tidligere". Med brug af ordet "tidligere" henvises blot til [Klager]s erfaring som advokat, hvilket selve pointen i sætningen gerne skulle fremhæve. LIXEN mener ikke, at formuleringen leder op til, at [Klager] på nuværende tidspunkt ikke er advokat. "Tidligere virke" skal udelukkende forstås som "tidligere erfaring". LIXEN har valgt ikke at skrive "nuværende virke", da den relevante pointe er, at han ikke kendte til loven i sit advokatvirke før sigtelsen.

[Professoren] omtaler tidligere erfaring, og LIXEN henviser direkte til den omtalte tidligere erfaring og ikke [Klager]s karriere generelt. "Tidligere" er altså blot med til at understrege, at vi taler om [Klager]s viden og erfaring inden sigtelsen, hvilket ikke er ensbetydende med, at han ikke længere er advokat.

Sammenfattende er det LIXENs opfattelse, at artiklens indhold og bagvedliggende metoder ikke danner grundlag for en sanktionering. [Klager] har selv udtalt sig offentligt i sagen. LIXEN har adskillige citater med fra [Klager] selv, der har til hensigt at nuancere. Størstedelen af artiklens indhold undersøger juraen bag offentligheden i retsplejen på et generelt plan, hvorfor LIXEN ikke mener, at dette kræver forelæggelse. Resten er baggrundsinformation, der i høj grad bygger på [Klager]s egne udtalelser i offentligheden.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jesper Rothe, Jørn Mikkelsen, Lene Sarup og Peter Munk Povlsen.

God presseskik

Korrekt information, kildekritik og forelæggelse

[Klager] har klaget over, at artiklen indeholder ukorrekte oplysninger, som han ikke blev forelagt, og at LIXEN ikke har udvist kildekritik.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, skal det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte. Der skal udvises kritik over for nyhedskilderne, især når disses udsagn kan være farvet af personlig interesse eller skadevoldende hensigt. Præsentation af redaktionelt indhold i tekst, lyd eller billede skal i form og indhold have dækning i den pågældende artikel eller udsendelse, jf. punkt A. 1, A. 2 og A. 6.

Det følger videre af retningslinjer for god presseskik, at oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende. Forelæggelse skal ske således, at der gives en rimelig frist til at svare, jf. punkt A. 3.

Pressenævnet bemærker, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe det samlede indtryk giver et retvisende billede.

[Klager] har klaget over følgende udsagn, som fremgår af artiklen:

- Offentliggørelse af anklageskrift

[Klager] har klaget over, at det er ukorrekt, at han har offentliggjort anklageskriftet på [Mediet], og at han burde være blevet forelagt oplysningen.

Artiklen har følgende underrubrik:

”[Klager] blev i januar 2024 sigtet for at offentliggøre anklageskriftet i [Bynavn A]-sagen på netmediet [Mediet]. Professor ved juridisk institut, [Professoren], forklarer den bagvedliggende lovgivning.”

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Sigtelsen tog udgangspunkt i offentliggørelsen af en anonymiseret version af anklageskriftet mod den omtalte 32-årige mand fra [Bynavn A]. Anklageskriftet rummede dybdegående detaljer om forbrydelser begået mod tre unge ofre, heriblandt sagerne fra [Bynavn A] og [Bynavn B]. Blandt andet indeholdt anklageskriftet beskrivelser af bortførelser, voldtægt og drab. Det var på netmediet [Mediet], hvor [Klager] er ansvarshavende redaktør, at anklageskriftet blev bragt. På [Mediet]'s officielle Facebook-profil kan opslaget med et link, der nu ikke længere virker, stadig findes: »Læs anklageskriftet mod [Bynavn A]manden! ...« .

[...]

»Jeg mener, at offentligheden i en meget omtalt straffesag har ret til at få at vide, hvad gerningsmanden er tiltalt for«. Sådan udtalte [Klager] sig i en artikel fra DR og argumenterede således for, at publiceringen af anklageskriftet tjente offentlighedens interesse.

[...]

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at mediet [Mediet], som [Klager] er ansvarshavende chefredaktør for, bragte en artikel den 16. januar 2024, som indeholdt oplysninger om gerningsbeskrivelser i anonymiseret form fra et anklageskrift i en offentligt omtalt straffesag.

Pressenævnet finder, at formuleringen i artiklens underrubrik om, at [Klager] blev sigtet for at »offentliggøre anklageskriftet» har dækning i de faktiske forhold, som er nærmere beskrevet i artiklens brødtekst, herunder at der var tale om en offentliggørelse af en anonymiseret version af anklageskriftet mod en omtalt 32-årig mand fra [Bynavn A]. Nævnet bemærker, at LIXEN i artiklen har gengivet [Klager]'s kommentar til DR om årsagen til offentliggørelsen af anklageskriftet. Nævnet udtaler ikke kritik af LIXEN for formuleringen.

- Særligt skærpende omstændigheder

[Klager] har klaget over, at det er uklart, hvem der vurderer, at offentliggørelsen kan udløse særligt skærpende omstændigheder ifølge straffelovens § 264 d, stk. 2, og at han burde have været forelagt oplysningen, da det er en påstand, som er skadelig, krænkende og kan virke agtelsesforringende for ham.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

»[...]

Offentliggørelsen vurderes at udløse særligt skærpende omstændigheder ifølge Straffelovens §264 d, stk. 2., hvorfor strafferammen i sigtelsen kan være op til tre års fængsel.

[...]

[Professoren] fremhæver et andet helt essentielt fokuspunkt i mediers håndtering af aktindsigter af denne karakter. »Mit bud er, at anklageskriftet blandt andet indeholder nærgående beskrivelser af seksuelle overgreb«, forklarer han og refererer: »Straffelovens §264 d: Strafbar videregivelse af meddelelser om andres private forhold. Seksuelle overgreb er private forhold. Man må gerne videregive den oplysning, at eksempelvis voldtægt er blandt sigtelserne, men ikke i detaljer«.

Netop denne pointe kan ifølge [Professoren] være med til at begrunde de skærpende omstændigheder i sigtelsen: »§ 264d, stk. 2 blev netop indført for hårdere at kunne straffe for videregivelse af nøgenbilleder, fake porn og, som her, skriftlig udpensling af seksuelle overgreb«.

[...]

Hvad sagens juridiske udfald bliver, er endnu uvist.

[...]"

Pressenævnet finder, at det havde været hensigtsmæssigt, såfremt oplysningen om, at offentliggørelsen af det omtalte anklageskrift vurderes at udløse særligt skærpende omstændigheder ifølge straffelovens § 264 d, stk. 2, havde været formuleret mere præcist, således at det fremstod klart, hvor vurderingen stammede fra. Nævnet finder imidlertid efter en samlet vurdering ikke grundlag for at udtale kritik. Nævnet har lagt vægt på, at LIXEN korrekt har oplyst, at [Klager] blev sigtet for overtrædelse af straffelovens § 264 d, at sagens juridiske udfald endnu er uvist, og at bestemmelsen er gengivet i artiklen. Nævnet bemærker, at [Professoren] i artiklen udtaler, at "§ 264 d, stk. 2, blev netop indført for hårdere at kunne straffe for videregivelse af nøgenbilleder, fake porn og, som her, skriftlig udpensling af seksuelle overgreb".

- *"Beregning har slået fejl"*

[Klager] har klaget over, at [Professoren]s påstand om, at det står klart, hvilke steder [Klager]s beregning har slået fejl, er farvet af personlig interesse eller skadevoldende hensigt, og at han burde have været forelagt påstanden.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

"[...]

For at klarlægge de præcise regler for journalisters håndtering af anklageskrifter af denne karakter, har LIXENsKrimisektion allieret sig med [Professoren], der er professor og dr.jur. ved Juridisk Institut på [Universitetet]. For [Professoren] står det klart, hvilke steder [Klager]s beregning har slået fejl.

[...]"

Pressenævnet finder, at formuleringen "det [står] klart, hvilke steder [Klager]s beregning har slået fejl" fremstår som LIXENs sammenfatning af [Professoren]s juridiske vurdering. Nævnet finder ikke grundlag for at fastslå, at LIXEN ikke har udvist kildekritik over for [Professoren]. Nævnet har lagt vægt på, at det fremgår af artiklen, hvem der udtaler sig, og at udtalelserne fra [Professoren] fremstår som hans faglige vurderinger og erfaringer på området. Nævnet finder det ikke dokumenteret, at [Professoren] skulle have haft personlig interesse i negativ omtale af [Klager]. Nævnet udtaler ikke kritik.

- *Virke som advokat*

[Klager] har klaget over, at det er en særdeles grov og falsk beskyldning, at han ikke længere er advokat, at LIXEN ikke har udvist kildekritik, og at han burde have været forelagt påstanden.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Generelt om aktindsigter forklarer [Professoren]:

»Ideen er, at journalister skal kunne vide, hvad der foregår ved en domstol og skrive korrekt om det. I retsplejelovens §41 f, stk. 6, står der blandt andet, at anklageskriftet kun må bruges til støtte for journalistisk og redaktionelt arbejde«.

Herefter uddyber han: »Eller sagt på en anden måde: Offentlighed i retsplejen er udgangspunktet. Der er visse undtagelser, hvilket [Klager] må vide, da han tidligere har mødt som advokat i retten«. [Professoren] henviser til [Klager]s tidligere professionelle virke som advokat. »Alle kan søge indsigt i domme, når de er afsagt, men først efter en anonymisering. Alle kan ikke få indsigt i anklageskriftet«, uddyber han.

[...]”

Pressenævnet finder, at [Professoren]s udsagn om, at [Klager] ”tidligere har mødt som advokat i retten” og LIXENs efterfølgende formulering ”[Professoren] henviser til [Klager]s tidligere professionelle virke som advokat” ikke kan anses for at efterlade læserne med et ukorrekt indtryk af [Klager]s advokatvirke. Nævnet har lagt vægt på, at udsagnene, herunder brugen af ordet ”tidligere” ud fra en naturlig sproglig forståelse, i den sammenhæng hvori det indgår, ikke indeholder en antagelse om, at [Klager] ikke længere udøver advokatvirksomhed. Nævnet finder endvidere, at udsagnene ikke kan anses for at have en sådan karakter, at der burde ske forelæggelse heraf. Nævnet udtaler derfor ikke kritik af LIXEN for at bringe udsagnene og for den manglende forelæggelse.

Afgjort den 12. december